

LEZERS REAGEREN

HUIZE QUATRE-BRAS : enige reacties kwamen er op het foutieve adres Beersteinerlaan 66, waarvan slechts het nummer goed is. Een jammerlijke vergissing. Het levert echter wel een artikel uit de krant op. Onze dank daarvoor gaat uit naar W.F. Wurster, Heemskerklaan 28 Naarden.

BUSSUM — „Het is taai“, zegt dr. J. Daelmans er zelf van. Kras, dat hij nu als bijna 88-jarige 60 jaar geleden te Amsterdam zijn artsenstudie voltooide en zich op 2 maart 1902 te Bussum vestigde. 60 jaar arts dus. De aan het begin van deze eeuw negende arts van Bussum met het toen 149ste plaatselijke telefoonnummer. De man, die 's nachts in een koetsje zijn patiënten bezoekt en de wachter bij de gesloten spoorbomen, uit diens slaap moest halen.

„Ik heb de leeftijd er niet meer voor om te jubileren“ vindt dr. Daelmans die overigens nog opvallend vitaal is. In 1874 is hij te Vlijmen (N. Br.) geboren. Hij bracht de Brabantse gemoedelijkheid mee naar het westen en dat en het in zijn studententijd ontstane baardje, schonken hem in Bussum snel grote bekendheid. Een gemoedelijk en kundig man die aan het begin van deze eeuw zo als elke dorpsarts, overal „voor“ stond. Er waren immers nog geen specialisten; die kwamen pas in 1914. Er waren geen ziekenhuizen, wijkverplegingen, ziekenfondsen en wat dies meer zij. Dr. Daelmans trok dus met het koetsje (zoals men nu een taxi besteld) naar de patiënten en later stapte hij over op de fiets. Op de fiets volgde weer een motor en later weer een auto. Over die

Dr. J. Daelmans vestigde zich 60 jaar geleden als arts

Maakte 's nachts als hij per koetsje

uitrukte overwegwachter wakker (1962)

wagens was hij overigens niet enthousiast. Elke keer moest zo'n auto „aangeslingerd“ worden en dat kostte je steeds een half uur. Dr. Daelmans vestigde zich aanvankelijk aan de Meerweg en kocht later het pand waar hij nu nog woont: Herenstraat 66. Hij maakte zich op maatschappelijk gebied verdienstelijk als bestuurslid van de stichting Concordia, het theater aan de Graaf Wichmanlaan, voor het kindervakantie-koloniewerk en maakte nog deel uit van het bestuur van de afdeling Gooi- en Eemland van de Nederlandse maatschappij tot bevordering van de genees-

kunde. Het baardje, „mijn sikje“, zei dr. Daelmans, ontstond toen hij als student race-roeier mee moest naar Duitsland. Daar dienden de studenten met een baard te verschijnen en die bleef de kin van de nu rustende dokter siëren. Hij doorkruist nog steeds op zijn fiets het Spiegel en bezoekt het Majellahuis nog geregeld waar hij inmiddels reeds bij gelegenheid van zijn jubileum in de bloemetjes is gezet. „Ik moet het rustig aandoen, dus niets vieren“, is het bescheid van de sympatieke arts die ongetwijfeld vast nog wel reacties krijgt op zijn unieke jubileum.